

X K 9561/2013

OKROŽNO SODIŠČE V KOPRU

6000 KOPER

ZADEVA: obt. GORŠE BRANE
Predlog SDT z dne 30.09.2014 za podaljšanje začasne odredbe

Brane Gorše odgovarjam na predlog SDT z dne 30.09.2014 za podaljšanje začasne odredbe.

SDT navaja, da utemeljen sum o storjenih kaznivih dejanjih izhaja iz izrečene sodbe naslovnega sodišča. S tem SDT verjetno navaja, da je s tem verjetno izkazana terjatev, katere podaljšanje zavarovanja predlaga.

Res je, da je bila sicer izrečena sodba, pri čemer pa ni mogoče spregledati, da je bila sodba izdana na podlagi zlorabe položaja tožilstva, kot uradne osebe oz. organa. SDT je že pred vložitvijo zahteve za preiskavo razpolagalo z vsemi ključnimi dokazi v tem postopku (zgodovinski izpisek; pregled bančnega prometa, ipd.). Vsi dodatni dokazi so samo potrjevali resničnost zagovora obtoženega še z navzkrižnim dokazovanjem. SDT pa je ves čas postopka lažno prikazovalo dejansko stanje in v celoti zamolčalo dokaze, ki so v prid obtoženemu in kateri v celoti razbremenjujejo očitkov tako obtoženega, kot vse ostale udeležence postopka.

Sodišče je tej zlorabi, kljub stalnemu opozarjanju obtoženega na to dejstvo, sledilo in izreklo sodbo ob očitnih kršitvah z ustavo zajamčenih pravic (npr. načela nedolžnosti), zlorabo materialnega prava (zanikanje pravnih institutov oz. njihova zmotna uporaba iz obligacijskega prava, insolvenčnega prava, nepremičninskega prava in zemljiškoknjižnega prava) in procesnega prava (zanikanje obstoja vseh razbremenilnih dokazov v spisu, opustitev izvedbe dokazov, ki so bili napovedani).

Ni za spregledati, da je SDT pretežni del zavarovanja predlagalo in ga tudi doseglo potem, ko je bilo že znano, da se je sodišče že v naprej, brez izvedbe enega samega dokaza, odločilo o krivdi obtoženega in soobtoženih. Na to dejstvo kaže sodba zoper obs. Kuharjevo in Skrbinškovo in sicer izrek, kjer je zapisano, da sta »pomagali Branetu Goršetu pri storitvi kaznivega dejanja

pod točko I/2 b do c«. Taka poved je trdilna in pomeni vnaprejšnjo odločitev o kazenski od govornosti obtoženega, predno je bil v dokaznem postopku zoper njega izveden en samcat dokaz.

Zaradi sprejetja take odločitve seveda ne pomeni, da predstavlja izdana sodba tisto procesno podlago, ki pomeni verjeten obstoj terjatve, če drugi dokazi kažejo na to, da tak verjeten obstoj terjatve ni izkazan in če taki dokazi kažejo na to, da je bila sodba izdana ob vseh očitanih kršitvah.

ZKP se pri določbah o začasnem zavarovanju sklicuje na določila ZIZ, katera je potrebno uporabiti tudi ob vsaki presoji utemeljenosti zavarovanja. To pa pomeni, da je potrebno presojati oba pogoja, katera morata biti izpolnjena, da se lahko izda začasna odredba ali pa podaljša njena veljavnost, torej tudi verjeten obstoj terjatve.

Da verjeten obstoj terjatve ni bil nikoli izkazan, izhaja iz listin v sodnem spisu iz katerih ne izhaja, da bi si obtoženi pridobil kako premoženjsko korist.

Glede očitane koristi pri izplačani nagradi je tako v celoti spregledan sklep sodišča, ki je nagrado odmerilo v korist pravno-organizacijske oblike v kateri je obtoženi opravljaj dejavnost stečajnega upravitelja, to pa je Odvetniška družba Gorše o.p., d.o.o., ki je bila tudi prejemnik sredstev po odmerjeni nagradi, kar izhaja iz kopije plačilnega prometa za navedeno družbo, ki se nahaja v sodnem spisu.

Da nagrada ni bila niti odmerjena neupravičeno, niti izplačana neupravičeno pa kažejo dokazi, ki se nahajajo v spisu in sicer zgodovinski zemljiški izpisek za vložek 804 k.o. Bertoki, iz katerega izhaja, da je bil izvajan pravni promet z zemljišči, vpisanimi v tem vložku. Na vse to sem opozarjal tekom postopka, vendar je bilo to dejstvo v celoti prezrto. Da so bile moje navedbe popolnoma resnične pa dodatno dokazujeta dve prodajni pogodbi, kateri je sklenil Hidro Koper za zemljišča iz vložka 804 k.o. Bertoki in sicer eno v »stari ureditvi« zemljiškega lastništva (pred sprejetjem ZLNDL) in drugo v »novi ureditvi«, torej po sprejemu ZLNDL. Obe pogodbi dokazujeta, da je bil Hidro Koper lastnik zemljišč brez kakršnih koli omejitev lastninske pravice.

Prav tako vpisi v istem vložku dokazujejo, da nepremičnine niso predstavljale javnega dobra, še manj pa kako pristaniško infrastrukturo, na kar kaže zakon iz leta 1994 (Zakon o gospodarskih javnih službah) in pogodba o koncesijski pravici na pristaniški infrastrukturi, katero je sklenila Republika Slovenija z Luko Koper d.d. in pa dejstvo, da od leta 1992 ni bila vpisana nobena vknjižba o dejstvu javnega dobra.

Da ni bila pridobljena nobena premoženjska korist iz domnevnih odkupov terjatev kažejo listine v spisu in sicer kopije listin bančnega prometa za družbo BS Factor LLC. Iz teh listin je razvidno, da je ta družba decembra 2008 izvršila v korist družbe SAS holding 12 nakazil po 50.000 EUR oz.

skupaj 600.000 EUR. Poleg tega iz listine, ki se nahaja v istem sklopu listin, izhaja, da je bilo februarja 2009 izvršeno v korist iste družbe še nakazilo v znesku 600.000 EUR, torej skupaj 1.200.000 EUR. Da se ta denar še vedno nahaja na računu družbe prejemnice, kar potrjuje moje navedbe, da nisem bil prejemnik nobenih sredstev iz naslova odkupa terjatev, pa samo potrjujejo listine, ki se nahajajo v sodnem spisu in se nanašajo na bančni promet družbe SAS holding. Ob upoštevanju dvigov Skrbinškove in nakazil v dobro družbe Ofis d.o.o. pa je izkazana skoraj celotna višina zneska očitane pridobitve premoženjske koristi, ki se očita obtoženemu Goršetu. S tem pa se pokaže navedeni očitek v celoti za neutemeljenega, verjeten obstoj terjatve pa za neobstoječega, kljub izdani sodbi. Na podlagi navedenega se v celoti potrdijo kot resnične vse navedbe oseb o izvoru njihovega premoženja na Hrvaškem, v breme katerih se je izdala začasna odredba.

Torej, verjeten obstoj terjatve ni z ničemer izkazan. Sodba, izdana ob zlorabi položaja tožilstva in ob vseh procesnih in materialnih kršitvah sodišča pa ne more biti tista procesna predpostavka, ki bi tovrstne zlorabe lahko sanirala.

Tako se pokaže, da so bile vse dosedanje navedbe SDT v zvezi s predlogi za zavarovanje in za podaljšanje zavarovanja, neresnične in podane z enim samim namenom, odvzemom premoženja brez ustrezne podlage, na podlagi obtožbe, za katero ni obstajal noben dokaz.

SDT se v predlogu za podaljšanje sklicuje na postopek X K 10615/2010. Na kakšen postopek se sklicuje? Na postopek, ki je bil voden po istem vzorcu, kot je predmetni. Kljub temu, da so se v tistem spisu nahajali vsi dokazi za jasno opredelitev, da ni šlo za nobeno kaznivo dejanje (npr. trikratno poročilo Policije, da ni zaznalo nobenega elementa kaznivega dejanja; vsi listinski dokazi, ki so zanikali navedbe iz obtožbe, kar jasno izhaja iz obrazložitve odločitve Višjega sodišča), je SDT vodilo postopek in medijsko izpostavljalo zadevo preko nastopov tožilca v medijih. Kazenski postopek ni igra na srečo, katero bi igralo tožilstvo in pač prepustilo zadevo sodišču ob mišljenju »če bo šlo, bo šlo« in s tem uničevalo življenja ljudi. Tak način postopanja tožilstva je ne samo nedopusten, ampak z ustreznimi zakoni tudi prepovedan.

Kljub jasnemu ustavnemu načelu domneve nedolžnosti, se SDT v predlogu sklicuje na postopek v Ljubljani, ki je ob obrazložitvi pritožbenega sodišča pomenil jasno zlorabo tožilske funkcije, kot trditev o tem, da naj bi šlo za skrivanje lastništva družbe Finis d.o.o. To trditev tako zanika neobstoj sodbe v zadevi, na katero se SDT sklicuje, kot obstoj listin, ki se nahajajo v spisu, iz katerih izhaja, da je šlo pri družbi Finis d.o.o. za fiduciarno upravljanje s to družbo. Trditev o predlagani kazni, ob kasnejšem izreku zavrnilne sodbe, samo potrjuje celotno zlorabo položaja tožilske funkcije v predmetnem postopku. Tudi trditev, da je imela družba Finis d.o.o. v lasti drugo družbo, Era Maris d.o.o., je lažna (v lastništvu je bil le 1/3 poslovni delež te družbe, kar izhaja iz registrskega izpiska za to družbo v spisu). Prav tako je v celoti lažna trditev, da je bila družba Era Maris lastnica stanovanjske hiše v Momjanu (SDT v letu in pol ni uspelo predložiti nobenega dokaza za to svojo

trditev, ker ga enostavno ne more, ker ne obstoji). Očitno pa SDT pričakuje, da bo sodišče še vedno slepo sledilo njegovemu lažnemu prikazovanju dejstev, ob istočasnem neobstoju enega samega dokaza za ta dejstva.

Kaj naj bi imel prepis lastništva na nepremičnini, ki je bila leta 1998 z notarskim sporazumom, s katerim se je razdelilo premoženje med zakoncema, opraviti s predmetnim postopkom, SDT ne uspe pojasniti, gre pa za očitno zavajanje sodišča. Iz obligacijskega in nepremičninskega prava izhaja, da gre pri nepremičninskih poslih za zavezovalni in razpolagalni pravni posel. Z njima se prenese lastništvo na nepremičnini. Notarski zapis iz leta 1998 vsebuje oba navedena pravna posla, zato je do prenosa lastništva prišlo že leta 1998. Vpis v zemljiško knjigo ima le deklaratorni učinek, ne pa konstitutivnega. Kaj SDT lahko sklepa, je njegovo sklepanje, ne pa prikaz dejstev in dokazov. In iz podatkov spisa v Ljubljani izhaja, da se je postopek začel z obtožbo z dne 29.05.2012, zahteva za preiskavo pa je bila vložena 11.08.2008. oba datuma tako nimata nobene povezave s trditvijo SDT, ki je tako podalo lažno trditev. SDT vedenja o obeh navedenih datumih ne more zanikati, ker se je večkrat, kljub kršitvi Ustave RS, sklicevalo na navedeni postopek.

Tudi trditev o mojem dejanskem lastništvu vozila Mercedes Benz GL je navadna laž. Trditev SDT v celoti zanika najemna pogodba za navedeno vozilo, ki se nahaja v spisu (in ne nazadnje vsaj v tem delu zavrjen predlog za začasno odredbo). Poleg tega bi bil dokaz za to trditev SDT izpis iz registra zavarovanj vozil (za starodobnike je SDT take izpise predložil), iz katerega bi izhajalo na koga je vozilo registrirano. SDT v tem delu navaja podatke iz leta 2012 (pri čemer voznik vozila ni istočasno tudi njegov lastnik) in jih aplicira na leto 2014. Sveta preproščina! Ker se že od 13.02.2013 nahajam v priporu, tega vozila očitno ne morem uporabljati. Prav tako vem, da vozila ne uporablja nihče od moje družine, ker sem svoji ženi že februarja 2013 naročil, da naj vozilo vrne najemodajalcu. Kdo je dejanski lastnik tega vozila SDT z nobenim dokazom ni uspelo dokazati, navaja pa seveda lažne dejstva.

Kaj ima lastništvo pravne osebe na nepremičnini opraviti z nevarnostjo, katero je potrebno izkazati, SDT ni uspelo pojasniti tekom celotnega postopka. Dejstvo je, da je opisana nepremičnina danes last pravne osebe, ki ni v moji lasti in da je predlagana začasna odredba z zavarovanjem na tej nepremičnini pravnomočno zavrjena. Sklicevanje na neobstoječa dejstva pa nimajo nobene dokazne ocene v tem postopku. Prav tako pa nepremičnina (k.o. Vič) nikoli ni bila moja last in pri pravnem prometu družbe z omejeno odgovornostjo s to nepremičnino, ne gre za nobeno moje osebno ravnanje z osebnim premoženjem. Tako ravnanje bi predstavljalo edino in izključno samo razpolaganje s poslovnim deležem te družbe, katerega pa nikoli ni bilo.

Tako se pokaže, da ne obstoji noben subjektivni element, ki je potreben za izkazan obstoj nevarnosti, ker se SDT sklicuje na dejstva, ki ne obstojijo niti v eni zatrjevani obliki.

Tako SDT ne uspe prikazati niti verjetnega obstoja terjatve, oz. to njegovo trditev izpodbijejo v celoti listine, ki se nahajajo v spisu, kakor tudi ne obstoja nevarnosti nemožnosti izvršitve. Pripisovanje odgovornosti za ravnanja tretjih oseb pa zaenkrat ne predstavlja elemente kaznivosti po nobenem predpisu RS.

Sodišče se lahko seveda še dalje spreneveda, da ne obstojijo nobeni dokazi, ki v celoti izpodbijejo navedbe SDT in s tem pomenijo obstoj okoliščin, zaradi katerih je potrebno predlog zavrniti; lahko pa seveda upošteva vse dokaze v spisu in predlog tožilstva v celoti zavrne, kar je tudi moj predlog v zvezi s predlogom SDT z dne 30.09.2014.

Koper, 05.10.2014

GORŠE BRANE

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'G' followed by a series of loops and a final horizontal stroke.